

RECHTSTREEKS

VAN DE REDACTIE

Zingen en profeteren

Deze maand:

- 1 Van de redactie
- 2 De oude profeet te Betel
- 4 Enkele gedachten over het profeteren
- 5 Bestudeert de Schriften
- 6 De eindtijd
- 7 Belangrijke steden in het leven van Paulus (3)
- 8 Het Hooglied
- 9 David in het land van de Filistijnen
- 10 Het is niet altijd: zo vader, zo zoon

'(...) die bij het spel van de citer profeteerde onder het loven en prijzen van de Heere' (1 Kron. 25:3).

'Laat het woord van Christus rijkelijk in u wonen, terwijl u in alle wijsheid elkaar leert en terechtwijst met psalmen, lofzangen en geestelijke liederen en in genade zingt in uw harten voor God' (Kol. 3:16).

Graag presenteren wij dit nieuwe nummer van Rechtstreeks aan u, waarin een duidelijk accent ligt op de genoemde activiteiten van *zingen* en *profeteren*, die we misschien veel te weinig in praktijk brengen. Profeteren is namens God tot onze omgeving spreken, en zingen is onze lof en dank jegens God onder woorden brengen. Maar het verrassende van die laatste activiteit, dus het zingen van psalmen, lofzangen en geestelijke liederen, is dat dit ook onderwijs, terechtwijzing en profetie bevat!

We vinden dit principe al duidelijk in het citaat uit 1 Kronieken 25. Dit hoofdstuk bevat een lijst van tweehonderd achtentachtig zangers, die volleerd waren in de zang voor de Heere. Daar kunnen we nog een puntje aan zuigen, als wij zingen over 'onze zwakke klanken'. Herhaaldelijk wordt van deze zangers gezegd dat ze 'profeteerden' bij hun dienstwerk. De rijkdom van Gods gedachten werd bij het zingen van de bijbelliederen tot uitdrukking gebracht, en zo werden de geestelijke dingen door geestelijke woorden weergegeven (vgl. 1 Kor. 2:13).

Het gaat hier om drie families van zangers, en wel de zonen van Asaf, Heman en Jedutun. Er was ook nog een andere familie van zangers, die van de zonen van Korach, die zelf jammerlijk was omgekomen bij een oproer in de woestijn (vgl. Num. 16 en 26:11). De kinderen van Korach werden door Gods genade gespaard, en zij kregen later als zangers en dichters een verantwoordelijke taak in Gods heiligdom.

Een aantal psalmen van hun hand zijn in de Schrift opgenomen. Hierover schrijft broeder Johan Schep in zijn artikel over de Korachieten (pag. 10 en 11). Het is leerzaam, maar tegelijk ook ernstig. Ook het Hooglied is zo'n bijbels gezang, waarin de liefde van God voor Zijn volk doorklinkt. Zie de overdenking van Ger de Koning over Hooglied 4 (pag. 8).

Dan het profeteren zelf, dat in enkele artikelen expliciet aan de orde wordt gesteld. De oude profeet te Betel gaf een heel slecht voorbeeld, doordat hij tot een valstrik werd voor de man Gods uit Juda, die het oordeel over de afgoderij van Jerobeam aankondigde (1 Kon. 12 en 13). Weliswaar treurde de oude profeet over de dood van zijn broeder, zijn medeprofeet, met de klaagzang: 'Ach, mijn broeder!' Maar dat nam niet weg dat hijzelf indirect de dood van de man Gods op zijn geweten had, doordat hij hem verleidde tot ongehoorzaamheid aan het duidelijke bevel van de Heere (zie pag. 2 en 3).

In het slotdeel van zijn artikel met de titel 'Enkele gedachten over het profeteren', wijst broeder Jan Paul Spoor onder meer op het risico van de valse profetie (pag. 4 en 5). Dat gevaar is in de kerkgeschiedenis ook al vroeg naar voren gekomen, zoals blijkt uit de brief aan Tyatira in Openbaring 2.

Broeder Werner Mücher vervolgt zijn profetisch onderwijs in de reeks over de eindtijd (zie pag. 6). De overdenking van de toekomstige dingen is zowel leerzaam als bemoedigend. En ook de studies van de broeders Gerard Kramer en Peter Cuijpers bevatten diverse profetische elementen om ons te vermanen en op te bouwen op ons 'allerheiligst geloof' (Judas:20). Veel zegen toegewenst bij het lezen van dit oktobernummer. Met een hartelijke groet namens de redactie, Hugo Bouter

DE OUDE PROFEET TE BETEL

1 Koningen 13

De oude profeet is een voorbeeld dat moet worden vermeden, in plaats van een voorbeeld om na te volgen. Hij werd een engel van de duisternis en een boodschapper van de dood voor de getuige van de God van Israël. Zijn aanwezigheid te Betel is kenmerkend voor de afval van het volk. Hij had een godsdienstige schijn en een eerbiedwaardig voorkomen door het gewicht en de invloed van zijn profeet-zijn. Maar zelfs de waarheden die hij zou kunnen prediken in Israël verloren hun kracht door de gemeenschap die hij onderhield met dit afvallige volk. Van buiten Israël liet de Heer een getuige tegen Israël optreden. Als de oude profeet had geprobeerd tegen het altaar te prediken, is het duidelijk dat het niet zou zijn gescheurd en dat de koning niet boos op hem zou zijn geworden. Hij liet immers door zijn verblijf in Betel zien dat hij deel had aan de dingen die hier te veroordelen waren.

Niets is noodlottiger dan een godsdienst, die ons onder voorwendsels te Betel laat blijven. Niets is gevaarlijker dan naar een oude profeet die daar woont te luisteren en hem te volgen. De mens Gods moet zich onttrekken aan hen die denken dat de godsvrucht een bron van winst, aanzien of welstand is. Want die dwaze en schadelijke begeerten laten hen in een strik vallen en leiden tot hun verderf (1 Tim. 6:5-10). De mens Gods moet jagen naar geloof, liefde en vrede met hen die de Heer aanroepen uit een rein hart (2 Tim. 2:16-26). In plaats van deel te hebben aan de onvruchtbare werken van de duisternis, moet hij ze bestraffen, *'want om deze dingen komt de toorn van God over de zonen van de ongehoorzaamheid'*. *'En heb geen gemeenschap met de onvruchtbare werken van de duisternis, maar stel ze veeleer aan de kaak'* (Ef. 5:6-11; vgl. Rom. 2:3; 17-22). *'Als iemand tot u komt en deze leer niet brengt, ontvang hem niet in huis en begroet hem niet. Want wie hem begroet, heeft gemeenschap met zijn boze werken'* (2 Joh. 1:10-11).

De getuige van God uit Juda had zonder aarzelen de koninklijke uitnodiging weerstaan om met hem mee te gaan, en hij was geen ogenblik bezweken voor de verleiding van de aardse voordelen die de koning van Israël hem aanbood. Maar die beslistheid verdween door het gezag en de invloed van de oude profeet. Satan slaagde erin zijn getuigenis aan te tasten en de kracht ervan zoveel mogelijk teniet te doen. *'Toen keerde hij met hem terug, at brood in zijn huis en dronk water'* (vs. 19).

Het voorbeeld van Samuël en koning Saul

Als wij het gedrag van de man Gods uit Juda vergelijken met dat van Samuël in 1 Samuël 15:24-35, zullen we zien dat beide verhalen veel overeenstemming vertonen. Het verschil zit in de ontknoping, en de oorzaak hiervan lijkt me ook de moeite waard om te onderzoeken. Twee koningen, die in opstand verkeren tegen de God die hen over Zijn volk heeft aangesteld, staan in deze geschiedenissen tegenover de profeten die hen aanklagen. Elk van de koningen begint met de man Gods uit te nodigen, die echter weigert hem te volgen. Vanaf dat moment bleef Samuël standvastig, terwijl de man Gods uit Juda in ongehoorzaamheid viel door toedoen van de oude profeet, die zei: *'Ik ben ook een profeet, zoals u'*. Samuël weerstond niet slechts de eerste uitnodiging van Saul en diens eerste belofte om zich voor de Here neer te buigen. Het geweld dat de koning hem aandeed door zijn mantel te scheuren en hem tegen te houden, gaf deze trouwe boodschapper de gelegenheid zijn eerdere getuigenis zinnebeeldig te bevestigen. Toch volgde Samuël de koning, toen Saul hem opnieuw vroeg: *'Keer met mij terug, zodat ik mij voor de Here, uw God, zal neerbuigen'*.

Op die manier gaf Samuël koning Saul de tijd en de gelegenheid om zich oprecht te verootmoedigen en God werkelijk in zijn hart te verheerlijken. Samuël handelde volgens de gedachten van de God die hij kende. Hij vertrouwde de goede voornemens van Saul waarschijnlijk niet helemaal, maar hij was voorzichtig, geduldig en trouw, toen hij de koning volgde en zijn verootmoediging voor de Here gadesloeg, zonder er overigens deel aan te nemen. In plaats van enige gemeenschap te hebben met de verworpen, opstandige koning en hem te eren in de tegenwoordigheid van de oudsten van Israël, gaf de profeet hem een laatste getuigenis en vernederde hij de trots van de koning. Eigenhandig werd koning Agag door Samuël in stukken gehakt voor het aangezicht van de Here. Het falen van Saul was de reden van Gods oordeel over hem en zijn huis. *'Samuël zag Saul niet meer tot de dag van zijn dood toe'*, toen Samuël uit het graf kwam om Saul nog een keer te zeggen dat de Here van hem was geweken en zijn vijand was geworden (1 Sam. 28:16).

Samuël handelde naar Gods gedachten zonder een formeel bevel te hebben om de uitnodiging van de koning aan te nemen of te weigeren. Zijn positie was eigenlijk moeilijker dan die van de man Gods uit Juda.

Deze had duidelijke en expliciete opdrachten; en hij stond niet tegenover een huichelaar zoals Saul, maar tegenover een openlijk verharde zondaar. Het moeilijkste deel van de opdracht van de man Gods uit Juda was al volbracht op het moment dat hij bezweek, terwijl Samuël zijn taak trouw vervulde te midden van steeds grotere moeilijkheden. Hij luisterde alleen naar de Here en leefde in gemeenschap met Hem, terwijl de man Gods luisterde naar de woorden van de oude profeet te Betel. Samuël hoefde zo'n valstrik niet te vermijden. Het doel van deze uitweiding zal bereikt zijn, als mijn lezers ermee instemmen dat godsdienstige invloeden en gezag in de handen van mensen die niet in het licht wandelen, de verraderlijkste en meest gevreesde klippen zijn op de weg van de christen die probeert een man Gods te zijn.

De profeet Jeremia en de Rechabieten

Jeremia moest ook wel een man van woordenstrijd zijn. Hij was vanwege zijn profetische bediening onophoudelijk daaraan blootgesteld. Hij onderging de smaad en de vervolging van een volk, dat doof was voor zijn vermaningen en dat het einde had bereikt van Gods lankmoedigheid. Deze profeet was gehoorzaam en wijs. Hij had geen vrouw, geen zoon en geen dochter in zijn land. Hij mocht nergens rouw bedrijven, omdat de Here Zijn vrede, goedertierenheid en barmhartigheid had weggenomen van het volk (Jer. 16:1-5). Hij mocht ook geen vreugde bedrijven: *'Een huis waar een feestmaal gehouden wordt, mag u niet binnengaan om bij hen aan te zitten, om te eten en te drinken'* (Jer. 16:8). Jeremia had te midden van het algehele verval geleerd tevreden te zijn met God alleen.

Maar hij hield de beloften die hem waren gedaan toch vast, hoewel hij zich beklagde dat hij door iedereen verlaten, vervloekt en veracht was: *'De Here zei: Voorwaar, Ik zweer dat Ik ten goede voor u heb gezorgd! Voorwaar, Ik zweer dat Ik tegen de vijand voor u ben opgekomen, in een tijd van onheil en in een tijd van benauwdheid!'* (Jer. 15:11; vgl. Openb. 3:9). Alleen Jeremia was in staat de gehoorzaamheid van de Rechabieten te waarderen, die als vreemdelingen en nazireeërs in Kanaän woonden overeenkomstig het bevel van hun voorvader. Hij plaatste trouw tegenover de opstandigheid van de Joden; en zijn woord werd bevestigd door de zegeningen van de Rechabieten, maar ook door de tuchtelingen die het volk van God troffen, zoals de Here had gesproken (Jer. 35).

Gelukkig is nu eenieder die luistert naar de laatste vermaningen, die de Heer aan Zijn Gemeente geeft. Dat kan gebeuren door middel van de gaven die Hij geeft, die het werk van de Geest doen in overeenstemming met het Woord. Gelukkig die getuigen, die niet door onvoorzichtigheid in een situatie terecht komen zoals die van de man Gods uit Juda. Dan is het te laat om de treurige ontdekking te doen van het gevaar waarin men zich bevindt: *'En het gebeurde, toen zij aan tafel zaten, dat het woord van de Here tot de profeet kwam die hem had laten terugkeren. Hij riep tegen de man Gods die uit Juda gekomen was: Zo zegt de Here: Omdat u ongehoorzaam bent geweest aan het bevel van de Here (...) daarom zal uw dode lichaam niet in het graf van uw*

vaderen komen (...). Deze ging op weg. Maar onderweg trof een leeuw hem aan, en doodde hem' (vs. 20-24). Zijn lichaam werd begraven in de stad die hij had moeten ontvluchten. En in dit graf werd later ook het lichaam van de oude profeet bijgezet, die hem had afgetrokken van het pad van de gehoorzaamheid. Zo zal iemand die voor zijn eigen vlees zaait, uit het vlees verderf maaien. Terwijl hij die voor de Geest zaait, uit de Geest eeuwig leven zal maaien. *'Maar laat ieder uitkijken hoe hij erop bouwt (...)* als iemands werk dat hij daarop gebouwd heeft, zal blijven, zal hij loon ontvangen' (1 Kor. 3:10-14).

De woorden uit de mond van de oude profeet hadden zijn broeder verleid, zijn woorden spraken ook het oordeel over hem uit. Hierdoor was zijn loopbaan afgebroken en zijn dienst beëindigd. Hij moest nu zijn dode lichaam eigenhandig opnemen en het ook begraven, terwijl hij rouw bedreef over hun gemeenschappelijke zonde. De man Gods werd in het graf gelegd dat de oude profeet voor zichzelf had laten klaarmaken. Het einde van deze twee broeders is een treffend voorbeeld van de gevolgen van het misbruik van menselijk gezag in de dingen van God. Dat stond onze Heer misschien voor de aandacht, toen Hij zei: *'Als nu een blinde een blinde leidt, zullen zij beiden in een kuil vallen'* (Matt. 15:14).

Als nu een blinde een blinde leidt,
door J.J. Tissot (± 1896 - 1902).

ENKELE GEDACHTEN OVER HET PROFETEREN

Slot

Vragen

Ik u wil graag iets voorleggen waar ik al enige tijd mee worstel, hopen dat u mij enig licht kunt verschaffen. Het gaat om het volgende: enige maanden geleden was ik in Zuid-Afrika, waar ik verschillende gelovigen heb ontmoet die erg veel waarde hechten aan de profetieën van 'Die Siener' (Niklaas van Rensburg), die tijdens de Boerenoorlog veel heeft geprofeteerd over gebeurtenissen die zich zouden afspelen tijdens deze oorlog, maar ook over de tijd daarna. Veel van zijn profetieën zijn voor een buitenstaander moeilijk te begrijpen. Volgens diverse mensen in Zuid-Afrika is een groot deel ervan letterlijk vervuld en worden deze ook nu voor onze ogen vervuld. Prof. A.W.G. Raath heeft een interessant boek over deze ziener geschreven.

Ook de profetieën in bijvoorbeeld Daniël, Ezechiël en de Openbaring zijn voor mij moeilijk te begrijpen. Dit alles brengt mij tot de volgende vragen:

1. Wat zijn de 'sleutels' en criteria tot het verstaan van de profetieën in de Bijbel?
2. Hoe beoordeelt men of een 'profeet' heden ten dage een ware profeet of dienstknecht van God is, of niet?
3. Wat is het verschil tussen de profetieën in de Schrift, en profetieën van mensen buiten de Schrift?
4. Wanneer profetieën van 'profeten' vervuld worden, mogen we dan geloof hechten aan de nog onvervulde profetieën en daarop anticiperen?
5. Welke waarde hebben de profetieën van 'Die Siener' die zijn uitgekomen in het verleden en die nog niet uitgekomen zijn in het heden en in de toekomst voor ons nu? Ik hoop dat u bij gelegenheid mij verder kunt helpen.

Antwoorden

3. Profetieën binnen en buiten de Schrift om

Ik ben ervan overtuigd dat we in de Bijbel zoals we die nu hebben alles kunnen vinden wat God ons heeft willen bekendmaken. Voor onze tijd hier beneden hebben we niets anders nodig. Hij heeft ons Zijn hart geopenbaard in de Heer Jezus, die Zichzelf heeft gegeven op het kruis van Golgota. Elke profetie in de Schrift gaat tot op Christus, en/of over Israël en de toekomst van dit volk.

De islam is bijvoorbeeld een profetie buiten de Bijbel om. Hoewel Mohammed duidelijk dingen uit het jodendom en christendom heeft samengevoegd in de Koran, is die volgens islamieten de laatste profetie. Jodendom en christendom waren eerder, maar nu is er de Koran, de laatste openbaring. Het vorige heeft voor hen dus afgedaan. Dit is een valse profetie, omdat het iets anders stelt tussen de mensen en Gods Woord. Hetzelfde doen de Mormonen, die het boek van Mormon presenteren als de beste openbaring; dit is echter ook een valse profetie.

Maar wij weten dat elke profetie in Gods Woord haar vervulling zal vinden. Er zal geen tittel of jota vervallen. De profetieën en openbaringen aangaande Israël zullen plaatsvinden en tevens zal de gemeente haar plaats krijgen in de hemel. Petrus zegt in zijn tweede brief: 'Ik zal mij echter beijveren, dat u zich ook telkens na mijn heengaan deze dingen kunt herinneren. Want niet als navolgers van vernuftig verzonnen fabels hebben wij u de kracht en komst van onze Heer Jezus Christus bekend gemaakt, maar als ooggetuigen van Zijn majesteit. Want Hij ontving van God de Vader eer en heerlijkheid, toen van de luisterrijke heerlijkheid zo'n stem tot Hem kwam: 'Deze is Mijn geliefde Zoon, in Wie Ik welbehagen heb gevonden'. En wij hoorden deze stem uit de hemel komen, toen wij met Hem op de heilige berg waren. En zo hebben wij het *profetische woord des te vaster*, en u doet er goed aan daarop acht te geven als op een lamp die schijnt in een duistere plaats, totdat de dag aanbreekt en de morgenster opgaat in uw harten. Weet dit eerst, dat geen profetie van de Schrift een eigen uitlegging heeft. Want *niet door de wil van een mens werd ooit profetie voortgebracht*, maar heilige mensen van Godswege hebben, door de Heilige Geest gedreven, gesproken' (2 Petr. 1:19-22).

Zij waren getuigen ervan geweest dat het profetische woord *waar* was geworden. Zij hadden de kracht en de komst van de Heer Jezus Christus gezien op de heilige berg. Door dit getuigenis is het profetische woord bevestigd; het heeft hierdoor een bevestiging gekregen. Naar mijn mening weten we alle dingen. We hoeven niet verontrust te zijn dat bepaalde zaken nog niet geopenbaard zijn, die we eigenlijk nog nodig zouden hebben.

Door de geschriften van Petrus, Paulus etc. en tot slot Johannes is het profetische Woord voltooid. Wij kunnen ons door het geschreven Woord hun woorden in herinnering brengen en ons laten onderwijzen. Het kan zijn dat ik niet alles begrijp – en dat is meestal waar – maar de Geest wil mij in alles leiden. De Heer

zegt: 'Maar wanneer Hij is gekomen, de Geest van de waarheid, zal Hij u in de hele waarheid leiden; want Hij zal vanuit Zichzelf niet spreken, maar alles wat Hij zal horen, zal Hij spreken en *de toekomstige dingen zal Hij u verkondigen*. Hij zal Mij verheerlijken, want Hij zal uit het mijne nemen en het u verkondigen. Alles wat de Vader heeft, is het mijne; daarom heb Ik gezegd dat Hij uit het mijne neemt en het u zal verkondigen' (Joh. 16:14-15).

Ik denk dat deze toekomstige dingen zijn vastgelegd in het Woord dat we voor ons hebben.

4. Uitkomen van profetieën van 'profeten'

Als iemand spreekt namens God, dan zal duidelijk zijn dat zijn woord ook moet uitkomen. Anders heeft God niet door hem gesproken, want God liegt niet. Als *sommige* uitkomen maar *andere* niet... wat moet ik hiervan dan denken?

5. Waarde van de profetieën van 'Die Siener'

Ik weet niet wat de waarde is van de profetieën van deze ziener. Ik heb op dit moment geen behoefte eraan me hierin te verdiepen. Dit is misschien wat kort door de bocht. Het kan zijn dat de openbaringen die hij kreeg noodzakelijk waren voor de lokale gebeurtenissen in die tijd. Ik wil daarvan afblijven.

Maar uit bovenstaande hoop ik dat duidelijk is wat de kenmerken van een profeet dienen te zijn. Wat betreft het focussen op profetieën en de gevaren die het oplevert, wil ik nog een citaat doorgeven¹:

1) Uit 'Twaalf wonderen door de profeet Elisa' HB219 blz. 10-11.

'Zo ja, dan leert de geschiedenis van Elisa ons dat er ook in de laatste dagen nog stromen van zegen kunnen komen voor hen die acht slaan op het woord van de Man Gods. Wij mogen ons als 'kleine profeten' zelfs spiegelen aan Hem, de grote Profeet (Luc. 7:16). Want Hij wil ons als Zijn dienstknechten, als 'profetenzonen' ook gebruiken om te profeteren tot opbouw van de Gemeente (1 Kor. 14:3vv.). Hier dreigt echter gemakkelijk het gevaar van zelfoverschatting, zoals dat ook in Korinte het geval was. Ik zeg dit met het oog op de zgn. profetenbeweging, die vooral in charismatische kring opgang maakt. Sommigen wagen het zelfs om zich te meten met de apostelen en profeten van het Nieuwe Testament, de grondleggers van de Gemeente (Ef. 2:20). Zulke pretenties moeten uiteraard van de hand worden gewezen. Het is waar dat er ook nu nog een rijkdom is aan door de Geest geschonken profetieën, die wij niet moeten verachten. Aangezien óns kennen en profeteren onvolkomen is, moeten deze echter steeds worden getoetst aan het geïnspireerde Woord (1 Kor. 13:9; 14:29; 1 Tess. 5:19-21). Als dat niet gebeurt, is er iets grondig mis. Laten wij dus het vermaan van de apostel ter harte nemen: 'Indien iemand meent een profeet of geestelijk mens te zijn, laat hij dan wèl weten, dat hetgeen ik u schrijf, een gebod des Heren is' (1 Kor. 14:37). Zo'n profeet moet zich dus niet begeven buiten het raam van de Schrift'.

Hugo Bouter

BESTUDEERT DE SCHRIFTEN

Vragen:

1. Wie bouwde het eerste altaar voor de Heere?
2. Wie was de aanvoerder van het leger van Absalom?
3. Wie werd door Petrus genezen van een jarenlange verlamming?

Antwoorden:

1. Noach (Gen. 8:20).
2. Amasa (2 Sam. 17:25)
3. Eneas (Hand. 9:32-35).

DE EINDTIJD

8. Kom hier omhoog

'Hierna zag ik, en zie, een deur was geopend in de hemel, en de eerste stem die ik gehoord had als van een bazuin, die met mij sprak, zei: Kom hier op en ik zal u tonen wat hierna moet gebeuren' (Openb. 4:1).

We hebben ons al kort beziggehouden met de kerkgeschiedenis in het klein, zoals die in Openbaring 2 en 3 wordt beschreven. Die geschiedenis neemt een einde met Laodicea, de laatste van de zeven gemeenten. Nadat de apostel Johannes de woorden van de brieven aan de zeven gemeenten in ontvangst heeft genomen, krijgt hij het verzoek naar omhoog te komen, d.i. naar de hemel.

In de hemel ziet Johannes God op Zijn troon, omringd door de engelen en door de 24 oudsten (hoofdstuk 4). Vervolgens ziet hij dat een geslacht Lam – een beeld van onze Here Jezus Christus (vgl. Joh. 1:29) – uit de hand van God, die op de troon zit, het boek ontvangt dat met zeven zegels is verzegeld en dat de raadsbesluiten en wegen van God met de aarde bevat (hoofdstuk 5). Vervolgens verbreekt het Lam de zegels (hoofdstuk 6). Bij elk zegel dat wordt geopend, gebeurt er op aarde iets ingrijpends (zie bijlage III).

In het intermezzo van hoofdstuk 7 vinden we een beschrijving van 144.000 verzegelde Joden (een symbolisch getal) en een grote menigte uit alle naties, die we niet mogen verwisselen met de gelovigen die dan al opgenomen zijn. Beide groepen worden gedurende het tijdperk van de grote oordelen bewaard en gaan het Vredrijk binnen. Nadat het Lam het zevende zegel heeft geopend, beginnen de bazuinoordelen (hoofdstuk 8). Het tijdperk van de gerichten wordt afgerond met de vreselijke schaaloordelen van Openbaring 16, die de aarde zullen treffen vlak vóórdat Christus terugkomt om Zijn rijk op te richten.

Als we deze hoofdstukken vergelijken met Matteüs 24, dan kunnen we concluderen dat de in Openbaring 6 beschreven gebeurtenissen in de eerste helft en de in Openbaring 8 tot 16 beschreven gebeurtenissen in de tweede helft van de laatste jaarweek uit het boek Daniël zullen plaatsvinden.

In de 'opname' van Johannes in de hemel kunnen we wat de tijdsvolgorde betreft een verwijzing zien naar de opname van de gelovigen van de gemeente. De geschiedenis van Gods kerk op aarde is immers met Openbaring 3 afgerond, en in hoofdstuk 6 bevinden we ons inmiddels aan het begin van de laatste jaarweek van Daniël. Dat is voor ons nóg een indicatie, dat de gemeente voorafgaand aan de oordelen zal worden opgenomen.

De Heer Jezus maakt Zelf onderscheid tussen 'het begin van de weeën' en 'het einde' (Matt. 24:1-14). Dat rechtvaardigt de conclusie dat de periode van zeven jaar overeenkomt met 'het uur van de verzoeking' (Openb. 3:10), terwijl de tijd van de Grote Verdrukking met name ziet op de laatste drieënhalf jaar hiervan. De tijd van de Grote Verdrukking behandelen we nog in een afzonderlijk hoofdstuk.

Voordat we ons met een van de belangrijkste personen uit de eindtijd, de antichrist, zullen bezighouden, moeten we eerst nog een andere gebeurtenis onder de loep nemen, die boven alles de actualiteiten van de laatste drieënhalf jaar zal beïnvloeden en tevens de tijd van de Grote Verdrukking zal inluiden: namelijk de val van de satan uit de hemel; die vinden we in Openbaring 12.

BELANGRIJKE STEDEN IN HET LEVEN VAN PAULUS (3)

Korinthe

Korinthe heeft zijn historische betekenis vooral te danken aan de ligging ervan op de naar deze stad genoemde landengte, de Isthmus van Korinthe. De stad lag op het snijpunt van deze Griekse Noord-Zuid verbinding, die Noord-Griekenland met het zuidelijke schiereiland, de Peloponnesus, verbond. De Isthmus – waarnaar de tweejaarlijkse Isthmische spelen zijn genoemd – vormde de verbinding tussen de Korinthische Golf en de Saronische Golf. De stad had twee havens: aan de westkant Lechaëum, aan de oostkant Kenchreeën (Hand. 18:18; Rom. 16:1). De stad zelf lag ten noorden van een burcht: de Akrokorinthus.

Korinthe was een welvarende havenstad, met alles wat daarbij hoorde aan handel, verkeer en ook immoraliteit. Er was namelijk een tempel van de liefdesgodin Afrodite. De cultus van deze godin ging gepaard met grootschalige tempelprostitutie. Het 'verderf dat door [de] begeerte in de wereld is' (2 Petr. 1:4) had een bijna tastbare vorm gekregen in Korinthe. De inwoners hadden zelfs de twijfelachtige eer dat zij de Griekse taal hebben 'verrijkt' met zowel het werkwoord *korinthiazomai*, 'leven als een Korinthiër', d.i. 'hoererij bedrijven', als het zelfstandig naamwoord *korinthiastès*, 'hoereerder', 'hoerenloper'. Met een *Korinthisch meisje* werd helaas meestal een prostituée bedoeld.

De economische betekenis van Korinthe nam sterk toe in de Hellenistische tijd (vanaf 338 v. Chr.), toen de stad onder het gezag kwam van Filippus II van Macedonië en zijn beroemde zoon Alexander de Grote. Toen later de Romeinen hun macht in oostelijke richting uitbreidden, moest Korinthe het in de strijd ontgelden. In 146 v. Chr. werd de stad verwoest door de Romeinse generaal Mummius. In 44 v. Chr., het sterfjaar van Julius Caesar, werd de stad ter ere van hem opnieuw gesticht, maar nu als een Romeinse burgerkolonie met de naam *Colonia Laus Iulia Corinthus* (= kolonie Korinthe, lof van Julius). De stad kreeg een bevolking van vrijgelatenen en veteranen. Het werd de hoofdstad van de provincie Achaïa (zoals de Romeinen een belangrijk deel van Griekenland noemden), en dus de residentie van de stadhouder. Paulus heeft in het jaar 51-52 na Chr. met één van deze stadhouders, namelijk Gallio, kennis gemaakt (zie Hand. 18:12-17).

We weten dat als gevolg van de diaspora, de verstrooiing (vgl. voor dit woord 1 Petr. 1:1; Jak. 1:1), er ook een Joodse gemeenschap in Korinthe was. Daar woonden

Joden zoals het echtpaar Aquila en Priscilla, die zich vanuit Rome in Korinthe hadden gevestigd wegens een maatregel van keizer Claudius (Hand. 18:2). In Paulus' tijd was er ook een synagoge (Hand. 18:4-8), en hadden de Joden er, zoals elders, eigen – al dan niet formeel verleende – bevoegdheden op het terrein van de rechtspraak over minder ernstige vergrijpen (Hand. 18:12-17).

De gemeente te Korinthe

In Handelingen 18 lezen we hoe Paulus vanuit Athene in Korinthe kwam en daar op de sabbatten in de synagoge sprak en zowel Joden als Grieken (proselieten) overtuigde (vs. 4). Door tegenstand van de kant van de ongelovige Joden daartoe gedwongen, predikte de apostel vervolgens onder de heidense bevolking te Korinthe, en dat droeg zegen: 'velen van de Korinthiërs die [hem] hoorden, geloofden en werden gedoopt' (vs. 8). Paulus bleef vervolgens anderhalf jaar in Korinthe om de gelovigen onderwijs te geven in het woord van God.

In de christelijke gemeente te Korinthe zijn vanaf het begin veel problemen geweest. Alleen al uit de eerste brief aan de Korinthiërs blijkt dat er verdeeldheid was (1:10vv.), gebrek aan geestelijke slagvaardigheid in een geval van ernstige immoraliteit (5:1-2), gebrek aan inzicht in het oplossen van onderlinge geschillen (6:1-8). Men had vragen over huwelijk, echtscheiding en seksualiteit (hst. 7), en over het eten van afgodenoffers (hst. 8). Er waren wantoestanden bij de viering van het avondmaal (11:27vv.), en er was chaos in de samenkomst tot onderlinge opbouw (hst. 14). Daarnaast werd er al vroeg dwaalleer verkondigd (hst. 15).

Bij het bespreken van al deze problemen heeft Paulus niet alleen corrigerend geschreven, maar heeft hij ook kans gezien positief en fundamenteel onderwijs te geven. Te denken valt aan zijn onderwijs over de Persoon en het werk van Christus (in vrijwel alle hoofdstukken), over de gemeente als het Huis van God (hst. 3) en het Lichaam van Christus (hst. 10 en 12), over de positie van de apostelen (hst. 4 en 9), over de praktische verantwoordelijkheid van de gemeente (hst. 5 en 6), over het huwelijksleven en de keuze om wel of niet te trouwen (hst. 7), over man en vrouw in de scheppingsorde van God (hst. 11), over de betekenis van het avondmaal (hst. 10 en 11), over de liefde (hst. 13), over de gang van zaken in de christelijke samenkomsten (hst. 14), over de toekomst (hst. 15), over de financiële ondersteuning aan dienstknechten (hst. 9) en arme medegelovigen (hst. 16).

HET HOGLIED

De hoogste taal van de liefde

'Zie, u bent mooi, Mijn vriendin, zie, u bent mooi. Uw ogen zijn [als] duiven van achter uw sluier. Uw haar is als een kudde geiten die neergolft van het gebergte van Gilead' (Hoogl. 4:1).

De bruid is mooi

Hooglied 4 begint met een beschrijving van de bruid door de bruidegom in al de schoonheid die zij voor hem heeft. Voor zijn beschrijving zoomt hij als het ware in op een *zevental* lichaamskenmerken: haar ogen, haar, tanden, lippen, slapen, hals en borsten. Zij is een bruid die hem waardig is, die helemaal bij hem past, want haar schoonheid is de weerspiegeling van zijn eigen schoonheid. In vers 7 zegt hij zelfs van haar: *'Er is geen enkel gebrek aan u.'*

Het is een beschrijving van het toekomstige overblijfsel van Israël, in het bijzonder van de stad Jeruzalem. De Heer Jezus zal Jeruzalem bekleden met Zijn heerlijkheid (zie Ezech. 16:10-14). Ook het hemelse Jeruzalem zal schitterend zijn doordat het de heerlijkheid van God heeft: *'En hij voerde mij weg in [de] geest op een grote en hoge berg en toonde mij de heilige stad, Jeruzalem, die uit de hemel neerdaalde van God en de heerlijkheid van God had'* (Openb. 21:10-11a).

De reden waarom dit hoofdstuk zo mooi is, is dat we door Salomo heen de Heer Jezus horen spreken over de waarde die Zijn bruidsgemeente voor Hem heeft. Hij ziet ons hier niet in onze praktijk, maar Hij ziet ons in wat we zijn *voor Hem*. Er is een mooie parallel te trekken met wat de Heer in Lucas 22 tegen Zijn discipelen zegt. Eerst lezen we daar over het gedrag van de discipelen als zij met Hem aanliggen om het Pascha te eten. Hij zegt erbij dat Hij dit vurig heeft begeerd. Als ze het Pascha hebben gevierd, ontstaat er *'ook strijd onder hen, wie van hen wel [de] grootste mocht zijn'* (Luc. 22:24).

Maar wat lezen we een paar verzen verder? Daar zegt de Heer Jezus tegen hen: *'En u bent het die steeds bij Mij bent gebleven in Mijn verzoeken. En Ik beschik u een koninkrijk, zoals Mijn Vader Mij heeft beschikt, opdat u eet en drinkt aan Mijn tafel in Mijn koninkrijk en op tronen zit om de twaalf stammen van Israël te oordelen'* (Luc. 22:28). Wie kan dat begrijpen? De discipelen hebben ruzie gemaakt. De Heer kent hen en weet hoe ze zijn. Toch zegt Hij tegen hen dat ze Hem trouw gebleven zijn. Als we onszelf een beetje kennen, dan kunnen we alleen maar zeggen: 'Heer Jezus, we zijn U zo vaak ontrouw geweest, we begrijpen niet hoe U dat kunt zeggen!'

In de zegenspreuken van Bileam, die heeft geprobeerd om het zo vaak ontrouwe volk van God te vervloeken, vinden we dezelfde gedachte. Door de Geest van God laat Bileam weten hoe God over Zijn volk denkt. Dan horen we geen vervloeking, maar iets totaal anders: *'Hij aanschouwt geen onrecht in Jakob; ook ziet Hij geen kwaad in Israël aan'* (Num. 23:21). Hij zei dat, terwijl op datzelfde moment de Israëlieten in hun tenten ruzie maakten. Ze waren ongehoorzaam en in opstand tegen God. Toch moest Bileam zeggen dat God geen kwaad in Israël aanzag. Het is ongelooflijk, maar toch waar, want Gods Woord zegt het.

Zo ziet God ons. Aan de ene kant kennen wij onze verantwoordelijkheid. We weten dat we vaak falen en vaak ontrouw zijn. Aan de andere kant hebben wij als gemeente een heerlijke positie voor Zijn hart, en dat vertelt Hij ons hier. We kunnen dit ook toepassen op de individuele gelovige, die tot de volmaaktheid in Christus is gebracht door de vereenzelving met Hem. Christus beschrijft wat Hij van hem heeft gemaakt. Het is het resultaat van Zijn genade en liefde. We worden *'geliefde kinderen van God'* genoemd in Efeziërs 5:1. God houdt van ons. Het is belangrijk voor ieder van ons om diep van binnen te weten dat Hij ons liefheeft.

Dit is ook in relatie tot onze kinderen belangrijk. Ouders houden van hun kinderen. Ze zijn vaak ongehoorzaam en doen dingen we niet liefhebben. Maar dat betekent niet dat we de kinderen niet liefhebben. De liefde is er altijd, maar uit zich niet altijd op dezelfde wijze. Als ze straf verdienen, zullen we die geven, juist omdat we hen liefhebben. Het is ook belangrijk dat we af en toe tegen onze kinderen zeggen: 'Je bent mooi. Dat heb je goed gedaan. Je bent waardevol. Je hebt iets heel moois.' Zeggen we dat wel eens tegen hen? Zeggen we het ook wel eens tegen onze vrouw? Dat is geen vleierij, maar het uiten van waardering, om elkaar aan te moedigen.

Onlangs sprak ik met een jongeman toen we elkaar bij een supermarkt troffen. Ik had hem lange tijd niet gezien. Ik vroeg hem: 'En, hoe is het met de Heer?' 'O, met de Heer gaat het goed', zei hij. 'Ja, dat is wel zeker', antwoordde ik. 'Maar hoe is het met *jouw* leven met de Heer?' 'Dat is voorbij, allemaal voorbij. Ik was in een gemeente en ik was handig met alle soorten van verwarming. En de mensen daar konden me gebruiken omdat ik handig was in het onderhoud van kachels e.d. Ze zeiden tegen mij: 'Dat kun jij goed, jij kunt mij wel helpen'. Maar hij voelde zich gebruikt. Dat was geen liefde, het was eigenliefde.

Dit is ook belangrijk voor ons. Wat waarderen wij in elkaar? Is dat werkelijk alleen om wat hij of zij doet voor de Heer? Of gaat het om eigen profijt, het voordeel dat wij van zo iemand hebben?

Vervolg op pag. 12

DAVID IN HET LAND VAN DE FILISTIJNEN

1 Samuël 27, 29, 30

Ziklag, Tel Sera

Sterke en zwakke broeders

Tweehonderd mannen die te uitgeput waren om de achtervolging voort te zetten, waren bij het pakgoed gebleven (vs. 9, 24). Volgens een aantal mannen die met David hadden meegestreden, telden die tweehonderd niet meer mee. Zij hadden zichzelf buitenspel gezet, en mochten niet delen in de buit. David dacht hier echter totaal anders over en nam het voor hen op. Hier zien we waarom God hem een man naar Zijn hart noemde (1 Sam. 13:14). God maakt geen onderscheid tussen 'sterken' en 'zwakken'. Er zijn heel wat 'sterke' broeders, die in hun zelfvoldaanheid menen dat zij een streepje voor hebben op hun 'zwakke' broeders. Dan wordt het hoog tijd dat zij veranderen in hun denken!

David was niet te spreken over deze mannen. Gods Geest noemt hen ook slechte en nietswaardige mannen (vs. 21-25). Toch pakte David hen niet hard aan, maar wees hen op liefdevolle wijze terecht: *'Wie zou hierin naar u luisteren?'* (vs. 24). Hij was niet vergeten dat zij samen met hem hadden gestreden tegen de Amalekieten. Maar het waken over het pakgoed telde voor David even zwaar als het strijden in de voorste linies. Het is zoals we in een lied zingen: *'Maar wat gedaan wordt uit liefde tot Jezus, dat houdt zijn waarde en zal blijven bestaan'* (G.L. 233).

In Gods Koninkrijk heeft iedereen een taak: de één is ertoe geroepen in de voorste linies te strijden, de ander om te waken over het pakgoed. Misschien mag ik het zo toepassen: er zijn broeders die door de Heer geroepen zijn om het evangelie te verkondigen op straat, markten, beurzen enz. Er zijn echter ook broeders die een andere roeping hebben: zij waken over het pakgoed. Het pakgoed waren de persoonlijke bezittingen die de mannen als een last met zich moesten meedragen. Zij die bij het pakgoed bleven, waakten over die bezittingen. En denkt u dat de achtergebleven mannen in de geest niet bij hun strijdende broeders waren, toen zij bij het pakgoed waren achtergebleven?

Toen Paulus in Rome gevangen zat, vroeg hij aan Timoteüs om zijn mantel mee te nemen die hij bij Carpus had achtergelaten. De boeken, en vooral de perkamenten mocht hij niet vergeten (2 Tim. 4:13). Carpus is hier de broeder die bij het pakgoed was achtergebleven; hij waakte over de persoonlijke bezittingen van Paulus. Zo zijn er ook vandaag broeders, die 'waken' over de brieven die Paulus en de andere schrijvers van de Bijbel ons hebben toevertrouwd.

Hun taak is het als trouwe rentmeesters erop toe te zien dat niemand er met de Bijbel 'vandoor gaat' en afbreuk doet aan de Schrift. En laten we hierover niet gering denken!

Toen David terugkeerde van de strijd, kregen de tweehonderd mannen hetzelfde deel als de vierhonderd die met hem hadden gestreden. De vierhonderd vonden dit onrechtvaardig en voelden zich benadeeld. Zij reageerden op dezelfde manier als de arbeiders in de gelijkenis, die als eersten waren ingehuurd om in de wijngaard van de heer te werken (zie Matt. 20:10-16). Er is onder gelovigen helaas veel gemopper. Er zijn altijd gelovigen die hun broeders en zusters bekritisieren, omdat zij in hun ogen zo weinig voor de Heer doen. Vooral de 'harde werkers' lopen het gevaar zich hieraan schuldig te maken (zie Luc. 10:38-42). Zonder dat zij zich ervan bewust zijn, plaatsen zij zichzelf op de grondslag van de wet. *Maar hem nu die 'werkt', wordt het loon niet toegerekend uit genade, maar als verschuldigd* (Rom. 4:4). De Heer is soeverein, en Hij is aan niemand iets verschuldigd! Het loon dat wij ontvangen, wordt ons toegerekend uit *genade*. Dit zien we in deze geschiedenis prachtig uitgebeeld.

Blijf in het land waar je thuishoort

We hebben stilgestaan bij het tweede bezoek van David aan het land van de Filistijnen. De eerste keer dat hij naar de Filistijnen vluchtte, gedroeg hij zich uit angst voor hen als een waanzinnige. De Filistijnen vroegen zich toen af wat ze met die 'krankzinnige' aan moesten (1 Sam. 21:10-15)? Na dit toneelspel nam David snel weer de benen.

Bij zijn tweede bezoek werd hij door Akis met open armen ontvangen en verbleef hij één jaar en vier maanden onder hen. We hebben overdacht dat de omgang met de Filistijnen ten koste ging van zijn goede zeden. Hier zien we niet de David zoals we hem kenden. In het land van de Filistijnen gaat een kind van God zich anders gedragen. Wanneer hij door de Filistijnen wordt herkend als Gods gezalfde, doet hij zich voor als een waanzinnige en weten ze niet wat ze met hem aan moeten. De andere keer paste hij zich zo volledig bij de Filistijnen aan, dat wij niet meer weten wat we met hem aan moeten. Een kind van God heeft bij de naambelijders echter niets te zoeken. Laat hij dan ook blijven in het land waar hij thuishoort. Dat is voor hemzelf beter en het maakt het voor alle partijen een stuk duidelijker!

HET IS NIET ALTIJD: ZO VADER, ZO ZOON

Over de kinderen van Korach

De familie Wassink was een klant van mij, toen ik nog melkboer was. Na mijn bekering zei mevrouw Wassink: Als ik sterf, wil ik dat Johan iets zegt. Deze week mocht ik spreken bij de begrafenis van meneer Wassink. Het laatste Bijbelgedeelte dat meneer Wassink heeft gehoord van zijn dochter was Psalm 84. Jenny zei iets heel treffends: Meestal zijn het godvrezende ouders die voor hun kinderen bidden, bij ons is dat precies andersom.

1. *Zo was het ook met de zonen van Korach, die Psalm 84 hebben geschreven.*

De naam Korach vinden we voor het eerst onder de nakomelingen van Esau in Genesis 36:5. Als we de woestijnreis bestuderen, zien we dat de problemen altijd beginnen wanneer het volk rebelleert tegen Mozes. Maar achter Mozes staat de Heere. Iemand zei eens: Het kostte het volk één dag om uit Egypte te komen, maar er was 40 jaar nodig om Egypte uit hun hart te krijgen (vgl. Amos 5:25-26). Zoals het bij het volk Israël was, is het ook met ons. Wij maken ook een proces van heiligmaking mee, totdat wij gelijkvormig zijn aan de Heere Jezus (1 Joh. 3:1-3). Want de gemeente is de helper die bij Hem past (vgl. Gen. 2:18).

2. *De verborgen oorzaak van twist is innerlijke rebellie tegen God.*

Korach twistte met Mozes, de door God aangewezen leider. Mozes was de nederigste man van de hele wereld (Num. 12:3). Hij ging niet argumenteren, maar viel – zoals vaker gebeurde – voorover op zijn gezicht voor de Heere God (Num. 16:4). Hij werd wel boos (Num. 16:12-17), maar dat was geen persoonlijke irritatie. Zijn boosheid kwam doordat de heerlijkheid van de Heere werd aangetast (Ex. 32:19; 2 Kor. 11:29; Marc. 3:5; Ef. 4:26). Boosheid over zonde is een teken van geestelijke kracht en onderscheidingsvermogen.

3. *Korach was een belangrijk man, en hij kreeg tweehonderdvijftig man achter zich (Num. 27:3).*

Hij was niet tevreden met zijn positie als Leviet om de priesters te helpen (Num. 16:10). Hiervoor had hij drie argumenten:

- jullie zijn niet meer dan iemand anders;
- alle Israëlieten zijn door God uitverkoren;
- we hoeven jullie niet te gehoorzamen.

De eerste twee beweringen waren juist, maar hij verdraaide ze om tot een verkeerde conclusie te komen. Niet alle Israëlieten waren uitgekozen om het volk te leiden. De echte reden was: *Korach wilde zelf priester*

zijn. Egyptische priesters waren rijk en hadden politieke invloed. Hij begreep niet dat het dienen van God om God gaat, en niet om een menselijk verlangen naar macht en invloed. *Het belangrijkste is echt niet onze positie, maar onze trouw in wat voor positie dan ook.*

En als het gaat om de gemeente, is *elk* lid van het lichaam belangrijk. Maar het onzichtbare hart is nog belangrijker dan het zichtbare been (1 Kor. 12:14-18). De zonde van Korach en zijn aanhangers tegen het tiende gebod, en hun trots en aanmatiging leidden tot hun vernietiging (Spr. 16:18). De Heere haat ieder die verdeeldheid veroorzaakt (Spr. 6:16-19).

4. *Korach stond er met al zijn volgelingen, Datan en Abiram stonden er met hun vrouwen en kinderen (Num. 16:27, 32).*

Opeens verscheen daar de heerlijkheid van de Heere en de stem van God werd gehoord. Het uur van het gericht was aangebroken. *Mozes viel weer op zijn gezicht en bestormde de hemel. Het maakt echt wel uit hoe wij leven. Wij hebben meer kracht dan de machten van de wereld, doordat wij verbonden zijn met de hemel. Tot twee keer toe veranderde de Heere van gedachten als gevolg van de voorbede van Mozes (vgl. Ex. 32:7-14). En de Heere bedacht Zich!*

Het oordeel kwam over de opstandelingen en de grond ging open. Zij rebelleerden tegen de Heere, maar ook tegen hun eigen leven (Num. 16:11, 38). De rebellie van Korach kostte hem niet alleen zijn baan en de positie waar hij van hield, maar ook zijn leven en het leven van zijn 250 volgelingen. Zijn kinderen bleven echter gespaard, want die hadden een andere hartsgesteldheid – evenals Kaleb (Num. 14:24). En dat weet de Heere ook vandaag (1 Sam. 16:7).

5. *We kunnen een aantal praktische lessen uit deze ernstige geschiedenis leren:*

- Je zondigt nooit alleen!
- Zorg ervoor niet ontevreden te worden met wat je hebt, door te verlangen naar iets wat een ander heeft.
- Probeer jezelf niet te versterken door anderen aan te vallen.
- Gebruik nooit *gedeelten* uit Gods Woord als ondersteuning voor wat je wilt, maar gebruik Gods *hele* Woord.
- Verwacht nooit voldoening door macht of positie.

6. *Maar de zonen van Korach bleven gespaard* (Num. 26:11).

Het was dus niet: zo vader, zo zoon. Het goddelijke principe is: de ziel die zondigt, *die* zal sterven (Ezech. 18:20). Zij volgden hun vader en de ongelovige Israëlieten niet in hun rebellie en hun geklaag (Num. 16:41). Zij wilden niets liever dan dicht bij de Heere leven. De psalmen die de Korachieten hebben geschreven, staan vol van dit verlangen (Ps. 42-49). Want godsvrucht met tevredenheid, dat is pas grote winst (vgl. 1 Tim. 6:6). David gaf hun een taak als tempelwachters en muzikanten in het tempelkoor. Zij zorgden voor de lofprijs en aanbidding, en dat deden zij eeuwenlang met een vreugdevol hart (1 Kron. 6:31-38; 20:18-19). God is immers de Heilige, die troont op de lofzangen van Israël (Ps. 22:4).

7. *Psalm 84, een pelgrimslied van de Korachieten.*

Abraham was een pelgrim, maar zijn nakomelingen waren ook pelgrims (1 Kron 29:15). Zo is dat ook met ons als christenen vandaag (1 Petr. 1:1; 2:11). Wij die geloven zijn op weg naar het Nieuwe Jeruzalem. De schrijver verlangde ernaar de jachtige wereld te ontvluchten en de Heere in Zijn heilige woning te ontmoeten.

Vers 2 De Heere van de legerscharen is de titel van de God, die nog nooit één strijd heeft verloren (1 Sam. 1).

Vers 3 Als een hert dat verlangt naar water. Daar reageert de Heere altijd op. Als je echt dorst hebt, ontspringt er een fontein in je binnenste (Joh. 7:37-39). Onze God is de levende God, en de ontmoeting met Hem begint bij het altaar in de voorhof. De eerste keer dat we het woord aanbidding vinden in de Bijbel, is bij het altaar van Isaak (Gen. 22:5). Het thema van altaar en offer wordt later ook belicht door Paulus in de brief aan de Romeinen (Rom. 12:2). Het altaar verwijst naar het kruis, en dat eindigt in het lege graf. Wat mogen we dankbaar zijn voor de opstanding van de Heere Jezus, want daardoor zijn wij als gelovigen niet meer in onze zonden en zal ook de rest van Gods plan met deze wereld tot uitvoering komen. Het is niet tevergeefs wat wij nu nog doen in Zijn dienst hier op aarde (1 Kor. 15).

Vers 4 De dichter was jaloers op de mussen, want zij mochten dicht bij het altaar in de tempel nestelen. Als we de mus bestuderen, lijkt hij rusteloos te zijn. De enige plaats waar wij rust kunnen vinden is bij het kruis van de Heere Jezus. Hij nam mijn plaats in, en stierf voor mij (2 Kor. 5:21). Te leven vanuit Zijn rust wordt ons nu aangeboden (Matt. 11:28; Hebr. 4:3).

Vers 5 Wat een voorrecht als je een Leviet was, en alle aandacht kon geven aan het werk van de

Heer. Die houding had hun vader Korach niet, ook al diende hij de priesters. Hij wilde macht, positie en geld.

Vers 6 De pelgrims gaan van kracht tot kracht steeds voort, evenals de arend (Jes. 40:28-31). Zij vertrouwen de Heere met iedere stap.

Vers 7 De pelgrims die naar de tempel gingen, moesten door een donker dal heenlopen. Wij ook gaan soms door een tranendal, totdat we God ontmoeten. Als je door een donker dal gaat, bouw er dan geen tent maar wandel door. De pelgrims trokken erdoor heen en werden steeds sterker (2 Kor. 4:16). Een schip is veilig in de haven, maar daarvoor is het niet gebouwd. De kapitein krijgt ervaring door de stormen heen, en niet in de haven.

Vers 8 Al Zijn beloften zijn: Ja en Amen (2 Kor. 1:20).

Vers 9 Hij is de God van de pelgrims, en van Jakob de bedrieger.

Vers 10 Het schild spreekt van de Heere Zelf (Gen. 15:1). Het aangezicht van Uw Gezalfde: de Heere Jezus is Gods Gezalfde.

Vers 11 Als je dicht bij de Heere leeft, is het net of je thuis bent. De Korachieten waren tevreden als deurwachters in het huis van de Heer. *De duivel haat nederige mensen en vlucht van hen weg* (1 Petr. 5:5). *Onze houding moet altijd zijn van beneden naar boven.*

Vers 12 De Heere is Zelf een Schild tegen giftige pijlen. *Je moet de Heere Jezus aandoen, dan heerst de zonde niet* (Rom. 6). De Heere is ook de Zon, die licht geeft op ons levenspad. Hij zal niets achterhouden van Zijn goedheid en persoonlijke zorg. Ter illustratie een verhaaltje: *'De wind en de zon hadden eens een gesprek over een man, en hoe zij zijn jas uitkregen. Door de wind drukte de man de jas om zich heen. Door de zon ging hij uit'*. De liefde is de hoge weg, en wint altijd.

Wij zijn allemaal op reis en eens komt onze begrafenis. Rijk en arm zijn gelijk voor de Heere na het sterven, zeggen de zonen van Korach in Psalm 49. Je moet ook alles achterlaten. Onze toekomst hoeft echter geen kopie te worden van de reis, die je al achter de rug hebt. Tot de dood toe zal Hij ons leiden, schrijven deze zangers in Psalm 48:15. Dat is pas 'leven in overvloed', als je zonder angst in je hart rustig met Zijn hulp kunt leven en vredig kunt sterven (Hebr. 2:15). De zonen van Korach leefden in een dankbare, aanbeddende houding. Hun gebeden zijn psalmen geworden, die ons vandaag nog dienen!

Broeders en zusters die meer praktisch ingesteld zijn, hebben hun waarde. Dat mogen we hun laten merken. Ze zullen voelen of het echte dankbaarheid is, of dat egoïstische motieven een rol spelen. En het kind dat we liefhebben, is dat omdat het ons goed bevalt, want we ondervinden er nauwelijks problemen van? Of hebben we het kind lief, eenvoudig en alleen omdat het ons kind is, met zijn goede en ook onaangename karaktertrekken.

Het heeft alles te maken met hoe wij onszelf zien in het licht van de Heer, hoe *Hij* ons ziet. Hij zegt tegen ieder die bij Zijn gemeente hoort: 'Jij bent mooi en waardevol.' Van het gelovig overblijfsel zegt Hij: '*Sinds u kostbaar bent in Mijn ogen, bent u verheerlijkt en heb Ik u liefgehad*' (Jes. 43:4a). Dat mogen we op onszelf toepassen. Hoe kostbaar we voor Hem zijn, heeft Hij bewezen door Zijn leven voor ons te geven. Als wij ons dat bewust zijn, zal dat ook blijken uit de manier waarop wij naar onze broeders en zusters kijken. Hij heeft Zijn leven ook voor hen gegeven. Hij zegt ook tegen hen dat zij kostbaar zijn in Zijn ogen. Dat moeten we aanvaarden en waarderen. Het is niet mogelijk echt van de liefde van God te genieten, als we voortdurend ruzie met een broeder of zuster maken.

Het eerste dat de bruidegom van de bruid beschrijft, zijn haar ogen. Hij vergelijkt haar ogen met '*duiven*'. De duiven verklaren welk karakter de ogen van de bruid hebben. De Heer Jezus spreekt over oprecht zijn als de duiven (Matt. 10:16), en het hebben van een eenvoudig oog (Matt. 6:22). Een eenvoudig oog is een oog dat op slechts één voorwerp is gericht. De bruidegom ziet dat het oog van zijn bruid in oprechtheid alleen op hem is gericht.

De Heilige Geest wordt ook vergeleken met een duif. De Geest zal de ogen van de gelovige altijd op het ene voorwerp voor het geloof richten, namelijk *Christus*. Hij zal de gelovige inzicht geven in Wie de Heer Jezus voor hem is. Daar komt bij dat de duif een sterke binding aan een partner heeft: ze blijven elkaar altijd trouw. Dat kenmerk ziet de Heer Jezus ook in de Zijnen.

De bruidegom ziet haar ogen, ondanks het feit dat die achter haar sluier verborgen zijn. Juist die sluier maakt duidelijk dat zij alleen voor *hem* is. We zien dat bij Rebekka, die haar sluier pakt en zich bedekt zodra zij Isaak ontmoet (Gen. 24:65). Hiermee geeft ze aan: 'Ik ben vanaf nu alleen voor jou en voor geen enkele andere man meer beschikbaar.'

Dat de bruidegom vervolgens over het lange haar van zijn bruid spreekt, sluit daar prachtig op aan. We lezen in 1 Korintiërs dat aan de vrouw '*het lange haar tot een sluier gegeven is*' (1 Kor. 11:15). Het lange haar symboliseert de toewijding en de onderdanigheid van de vrouw aan haar man. Daarin ligt ook haar kracht. We zien bij Simson dat hij zijn kracht kon ontplooiën, zolang hij lang haar had. De bruidegom vergelijkt het haar van de bruid met '*een kudde geiten die neergolft van het gebergte van Gilead*'. Het kan zo zijn dat een kudde zwarte geiten die langs de berghellingen naar beneden loopt aan golvende haarlokken doet denken. Een kudde spreekt ook van eenheid en eensgezindheid. Gelovigen die toegewijd zijn aan de Heer Jezus en Hem in onderdanigheid dienen, trekken eensgezind en in eenheid op.

De geit was het ook het speciale dier voor het *zondoffer* (zie o.a. Lev. 4:23, 28; 5:6; 16:5; 23:19). Dat brengt mij tot de gedachte dat het lange haar spreekt van een toewijding waarin de zonde geen kans krijgt in te breken. De gelovige die in de geestelijke toepassing *lang haar* heeft, denkt eraan dat de Heer Jezus voor zijn zonden heeft geleden en is gestorven. Hij zal zichzelf rein willen houden om alleen voor zijn Heer te leven en Hem welgevallig te zijn.

Colofon

Doelstelling

'Rechtstreeks' is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: '*... groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus*' (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen aan anderen.

Digitaal magazine

'Rechtstreeks' is een digitaal blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op:

<http://www.oudesporen.nl/>

Elf keer per jaar wordt dit blad als pdf gepubliceerd. Een pdf is met het programma *AcrobatReader®* (een gratis programma van Adobe) te lezen. Reeds gepubliceerde nummers van 'Rechtstreeks' zijn te downloaden op de site:

<http://www.oudesporen.nl/>

Redactie

Hugo Bouter; Ger de Koning; Gerard Kramer; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzakelijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Tessalonicenzen 5:21 ons leert.

Copyright

De meeste artikelen in dit blad zijn auteursrechtelijk beschermd. Verdere openbaarmaking en/of verveelvoudiging daarvan in welke vorm dan ook is slechts toegestaan na schriftelijke toestemming van de redactie.

Correspondentie

Vragen, opmerkingen, schriftelijke bijdragen kunt u zenden aan het redactieadres.

Redactieadres

Gouwestraat 20
4388 RC Oost-Souburg Nederland
Telefoon: (0118) 467462
E-mail: info@oudesporen.nl